

Hoedje (147)

Vroeger toen ik nog Annette was, gingen mijn ouders ter kerke in de Oud-gereformeerde gemeente. Mijn broer en ik werden er gedoopt en mijn opa en oma woonden in de woning bij de kerk. Wat ik nooit had verwacht is, dat ik er nog eens naar zou terugverlangen.

Als we een bezoekje brachten aan mijn grootouders speelden we rond diezelfde kerk. Ik had een oom, die maar zes jaar ouder was dan ik en een berg nichtjes en neefjes. Dolle pret dus.

Het was wel spannend om daar rond te dolen, want in de kerk, daar woonde God. En je mocht God niet storen. Alleen als je Hem heel eerbiedig en nederig benaderde, was dat oké. Dat deed je zondag en 's avonds voor het slapen gaan. We liepen vanuit een naburige plaats naar de kerk. Mijn oma zat op de galerij en mijn opa was ouderling. 's Zondags zaten we bij mijn oma in de bank (met hoedje) en luisterden we naar de dominee. Ik heb er geen vervelende herinneringen aan. Hoewel het lang duurde en ik er als klein meisje weinig van begreep. In de verte kon ik mijn opa zien zitten. Hij was een belangrijke man. Ouderling werd je niet zomaar.

Gelukkig kregen we altijd een rolletje snoep, waar ik elk kwartier een snoepje uit pakte en opat. Ik had uitgerekend dat ik dan ongeveer uitkwam. Mijn oma gaf ons ook af en toe een snoepje. Dat was bonus. De collectezak kwam langs en tussendoor werd er een psalm gezongen. Dat maakte de lange zit wat draagbaarder. Wat wil je ook als je geen zitvlees hebt?

Toen mijn jongste broer geboren werd (ik was toen 8 en er veel mensen verkasten van Oud-Gergem naar Christelijk Gereformeerd in onze eigen woonplaats, durfden ook mijn ouders die stap te maken. Je moest van goede huize komen om dat te wagen. Je wilde je Gods toorn zeker niet op je hals halen. Gelukkig bleef het hoedje.

Mijn jongste broer werd daar gedoopt. Ik zie me nog staan voorin de kerk met mijn zwart-schotsgeruite houtje touwtje jas aan, die open hing en die ik terplekke probeerde dicht te knopen, wat niet echt lukte. Natuurlijk met een hoedje op. Ik kan me niet meer heugen welke. Het is te lang geleden. Ik weet wel dat ik ooit een rood hoedje had met witte stippen. Die liefde is gebleven. Kijk maar in mijn webshop. Nu trouwt er een stel in onze gemeente en hun trouwdienst wordt gehouden in... de Oud-Gergem waar ik ooit gedoopt ben en (met hoedje) naast mijn oma in de bank zat. En weet je... ik zou dolgraag naar de dienst gaan. Even een trip langs memorylane. Even om een hoedje... eh hoekje kijken om te zien of ik alles goed heb onthouden. Dat is echter een stap te ver met mijn huidige gezondheid. Zo jammer! Hoewel een heel goede vriendin ook gaat en me uitnodigde om mee te gaan. Toch wordt hem dat niet helaas. Het is best een eindje rijden en ik zou haar zo tot last zijn als het niet gaat. Wie wel gaat, is mijn hoed. Een grote zwarte, breedgerande hoed. Het is de eerste en enige hoed die echt lekker zit. Zij leent haar. Net als een andere vriendin ook een hoedje kwam lenen. Een grappig idee dat nu ik er niet bij kan zijn, mijn hoedjes wel meegaan. Toch maar goed dat ik een beetje bewaarziek ben. Stel je voor dat ik mijn hoofdtoeien had weggedaan. Nu ga ik zonder hoofddekseel ter kerke, hoewel het oudgereformeerde meisje van vroeger in mij nog steeds zegt, dat dat zondig is. Maar de nieuwe Annet weet beter, hoewel ik een hoedje stiekem nog wel heel mooi vind.

Het zit niet in een hoed,
In een jas of tas.
Geloven doe je met je hart
En deel je met je leven.
Dan heb je veel te geven
En is God in Zijn sas

Hou je haaks!

Annets Alfabet, 25 april 2024